

Paní Holubová se narodila 12. 10. 1948 na Albrechtické ulici v Krnově a v tomto domě žije dodnes. Paní Holubová byla nejmladší ze tří dětí. Cesta na pedagogickou školu byla pro ni jasnou volbou. Nedostala se však na svůj vysněný obor, ale na vychovatelství. V roce 1968 zrovna maturovala.

A tak my jsme v létě seděli na půdě a šhubali peří a přišel jednadvacátý srpen.

V noci z 20. na 21. srpna bylo Československo okupováno vojsky Varšavské smlouvy.

A já jsem spala a měla jsem okno na ulici. A najednou furt slyším, mě to vzbudilo furt klep, klep. Zavírání jako dveře říkám, co to pořád tak klepe. Podívnu se z okna a v celé ob té ulice kolem těch kasáren byly tanky, samé vojenské auta. Všichni na tom měli takový velký bílý kříž, tak já jsem si říkala, že co se děje?

Paní Holubová byla vyděšená, co se děje, a tak šla vzbudit zbytek rodiny a pustili si rádio.

My jsme jenom měli strach, všichni. Jenom ať nezačnou střílet, protože jestli z toho tanku, jestli to letí o metr sem nebo o dva metry na nás, to bylo jedno.

Politika ji nikdy nezajímala. A protože měla za 4 dny nastoupit do práce, potřebovala ověřit maturitní vysvědčení.

Tak já jsem se vydala na městský úřad. Celé město poblázněné a já přišla na městský úřad a furt jsem tvrdila, že potřebuju jako razítko a ověřit moje maturitní vysvědčení, protože za 4 dny mám jít do práce a oni už mě měli tam plné zuby, a já pořád chodila a oni tam všichni nervózně lítali.

Ve městě panoval chaos. Krnov obsadili příslušníci polské armády.

Pořád jsem tvrdila na tom městském úřadě, že potřebuju to razítko a jako ověření toho maturitního vysvědčení. Tak oni už, aby se mě zbavili, tak mně to ověřili, dali a já zase šla. A teď všude se podepisovaly nějaké listiny.

Polské vojáky po pár dnech vystřídala Rudá armáda, která se v místních kasárnách usadila na dlouhých 20 let.